

Yhteiselosta kansanmurhaan: Palestiinan järjestelmällinen tuhoaminen

1800-luvulla Palestiina oli Osmanien valtakunnan alaisuudessa esimerkki yhteisöllisestä harmoniasta. Muslimit, kristityt ja juutalaiset – noin 25 000 sefardijuutalaista ja mizrahijuutalaista pääosin arabiväestön joukossa – elivät rinnakkain kaupungeissa kuten Jerusalemissa, Hebronissa ja Jaffassa. He jakoivat markkinat, naapurustot ja kulttuuriset perinteet, ja Osmanien millett-järjestelmä takasi vähemmistöille, kuten juutalaisille, suojatun aseman. Vaikka pieniä jännitteitä esiintyi, väkivaltaiset konfliktit olivat harvinaisia, ja sosiaaliset siteet usein ylittivät uskonnon rajat. Tämä hauras rauha murskattiin kolonialistisella hankkeella, joka asetti eurooppalaiset sionistiset pyrkimykset alkuperäisen palestiinalaisenemmistön edelle, johtaen 77 vuoteen kestäneeseen omaisuuden riistoon, apartheidiin ja kansanmurhaan.

Sionistinen liike, jonka Theodor Herzl muodosti virallisesti vuoden 1897 sionistikongressissa, julisti Palestiinan juutalaisen valtion tavoitteeksi vuonna 1899, ajettuna eurooppalaisella antisemitismillä ja kolonialistisella ylimielisyydellä. Pieniä siirtokuntia, joita rahoitettiin eurooppalaisella pääomalla, alkoi nousta Palestiinaan, syrjäyttäen paikallisia maanviljelijöitä ostamalla maata poissaolevilta osmanien maanomistajilta. Heprean kielen elvyttäminen modernina kielenä vahvisti separatistista identiteettiä, vieraannuttaen olemassa olevat arabien kanssa integroituneet juutalaisyhteisöt. Vuoteen 1917 mennessä Balfourin julistus – sionistisen lobbaajan paroni Rothschildin masinoima – sai Britannian ulkoministeri Arthur Balfourin lupaamaan Palestiinan, maan, johon hänellä ei ollut oikeutta, juutalaiselle kotimaalle, jättäen huomiotta arabienemmistön oikeudet ja toiveet.

1930-luku toi mukanaan lisäeskalaation Haavara-sopimuksen myötä, joka oli karmiva sopimus sionististen ryhmien ja natsi-Saksan välillä. Se siirsi 60 000 saksalaista juutalaista ja heidän omaisuutensa Palestiinaan vastineeksi saksalaisista tavaroista. Kun juutalaisten maahanmuutto kasvoi 450 000:een vuoteen 1939 mennessä, sionistiset puolisoitilaalliset ryhmät, kuten Irgun ja Lehi, päästivät valloilleen terrorin. Heidän pommi-iskunsa, kuten vuoden 1946 King David -hotellin hyökkäys, joka tappoi 91 ihmistä, ja brittien sekä arabien kohteiden murhat tekivät Britannian mandaatista hallitsemattoman. Britannian vetäytyminen vuonna 1947 johti YK:n jakosuunnitelmaan, joka oli räikeästi epäoikeudenmukainen suunnitelma ja sytytti Nakban, asettaen perustan vuosikymmenten palestiinalaiskärsimykselle.

YK:n jakosuunnitelman epäoikeudenmukaisuus

Vuoden 1947 YK:n jakosuunnitelma (resoluutio 181) oli kolonialistinen jakaminen, joka uhmasi oikeudenmukaisuutta ja itsemääräämisoikeutta. Vaikka palestiinalaiset

muodostivat 67 % väestöstä (1,2 miljoonaa) ja juutalaiset 33 % (600 000), suunnitelma myönsi 56 % Palestiinan maasta juutalaisvaltiolle, mukaan lukien hedelmälliset rannikkoalueet ja keskeiset talouskeskukset, kuten Jaffa ja Haifa. Palestiinalaiset, jotka omistivat 94 % maasta ja olivat asuneet siellä vuosisatoja, rajoitettiin 43 %:iin – pirstoutuneisiin, vähemmän viljeltäviin alueisiin Länsirannalla ja Gazassa. Suunnitelma jätti huomiotta demografisen todellisuuden: juutalaiset omistivat alle 7 % maasta ja olivat vähemmistönä kaikissa piireissä paitsi Jaffassa. Jerusalem, yhteinen pyhä kaupunki, ehdotettiin kansainväliseksi vyöhykkeeksi, mikä jätti palestiinalaisten vaatimukset huomiotta. Arabienemmistö hylkäsi suunnitelman heidän oikeuksiensa loukkauksena, kun taas sionistijohtajat hyväksyivät sen ponnahduslautana suurempaan alueelliseen hallintaan, kuten heidän myöhempi laajentumisensa osoitti. YK, jota länsivallat hallitsivat, asetti tämän jaon ilman palestiinalaisten konsultointia, heijastaen kolonialistista ylimielisyyttä ja asettaen sionistiset pyrkimykset alkuperäisen suvereniteetin edelle.

Nakba ja sen perintö

Vuonna 1948 Israelin valtionjulistus käynnisti Nakban – ”katastrofin” arabiaksi. Yli 700 000 palestiinalaista, puolet arabiväestöstä, ajettiin väkisin pois tai pakeni kauhuissaan, kun sionistiset miliisit tuhosivat yli 500 kylää. Joukkomurhat, kuten Deir Yassinin verilöyly, jossa surmattiin yli 100 siviiliä, vahvistivat pelon. Palestiinalaiset ajettiin Gazaan, Länsirannalle ja pakolaisleireille Jordaniaan, Libanoniin ja Syyriaan, ja heidän paluunsa kiellettiin. Tämä etninen puhdistus, jota suunniteltiin huolellisesti esimerkiksi Yosef Weitzin, Juutalaisen kansallisrahaston virkailijan, toimesta, joka vuonna 1940 julisti: ”Tässä maassa ei ole tilaa molemmille kansoille... Ainoa ratkaisu on Palestiina... ilman arabeja”, loi perustan Israelin apartheid-valtiolle. Weitzin visio pakotetusta ”siirrosta” muovasi Nakban julmuuden ja kaiku edelleen palestiinalaisten omaisuuden riistossa.

Omaisuuden riisto ja siirtymään pakottaminen Länsirannalla

Israelin vuoden 1967 Länsirannan miehityksestä lähtien omaisuuden riisto on ollut armotonta. Yli 700 000 israelilaista siirtokuntalaista asuu nyt laittomissa siirtokunnissa, jotka on rakennettu varastetulle palestiinalaismaalle, pirstoen Länsirannan erillisiksi erillisalueiksi. Israelin politiikat – maan takavarikointi, talojen purkaminen ja rajoittavat luvat – ovat ajaneet kymmeniä tuhansia ihmisiä pois kodeistaan. B’Tselemin mukaan yli 20 000 palestiinalaistaloa on tuhottu vuodesta 1967 lähtien, usein tekosyillä, kuten lupien puuttumisella, joita Israel harvoin myöntää. Alueilla kuten Jordaninlaaksossa ja Itä-Jerusalemossa kokonaiset yhteisöt ovat häätöuhan alla; esimerkiksi Masafer Yattan 1 000 asukasta on uhattuna karkotuksella sotilasalueiden laajentamiseksi. Siirtokuntien laajentaminen, jota tukee Israelin laki ja sotilaallinen suojeleminen, on vienyt yli 40 % Länsirannan maasta, ja palestiinalaiset on rajoitettu 165 ”saarekkeeseen” tiukan valvonnan alaisuuteen. Tarkastuspisteet, tiesulut ja erottelumuurit – joka julistettiin laittomaksi Kansainvälisessä tuomioistuimessa vuonna 2004 – erottavat perheitä, viljelysmaita ja toimeentuloa, tehden palestiinalaisten elämästä kestämatonta. Tämä järjestelmällinen

varkaus, yhdistettynä rakennusoikeuksien epäämiseen, pakottaa siirtymään ja vahvistaa apartheidia.

Siirtokuntalaisten väkivalta Länsirannalla

Israelilaisten siirtokuntalaisten väkivalta Länsirannalla on päivittäistä terroria, jota valtio tukee. Siirtokuntalaiset, usein aseistettuja ja Israelin joukkojen suojaamia, hyökkäävät palestiinalaisia maanviljelijöitä, paimenia ja kyliä vastaan ajaakseen heidät pois mailtaan. Pelkästään vuonna 2024 YK dokumentoi yli 1 200 siirtokuntalaisten hyökkäystä, mukaan lukien tuhopolttoja, vandalismia ja fyysisiä hyökkäyksiä. Kylissä kuten Huwara ja Qusra siirtokuntalaiset ovat polttaneet koteja, oliivilehtoja ja karjaa, ja tapahtumat kuten vuoden 2023 Huwara-pogromi jättivät yhden palestiinalaisen kuolleeksi ja satoja loukkaantuneiksi. Israelin sotilaat usein vain seuraavat vierestä tai puuttuvat palestiinalaisten itsepuolustukseen. B'Tselem raportoi, että siirtokuntalaiset, joita tukevat sotilaalliset tukikohdat, ovat luoneet palestiinalaisille ”kiellettyjä vyöhykkeitä”, anastaen tuhansia hehtaareja väkivallalla. Äärimmäiset siirtokuntalaisryhmät, kuten Hilltop Youth, pyrkivät avoimesti karkottamaan palestiinalaisia, rohkaistuneina hallituksen henkilöistä, kuten Bezalel Smotrichista, joka valvoo siirtokuntapolitiikkaa ja on vaatinut palestiinalaisten ”alisteisuutta”. Tämä harvoin syytteeseen johtava väkivalta on etnisen puhdistuksen väline, joka tekee palestiinalaisten olemassaolosta epävarman.

Kansanmurharetorikka ja -toimet

Israelilaisten johtajien retoriikka on pitkään dehumanisoinut palestiinalaisia, oikeuttaen julmuudet. Yosef Weitzin vuoden 1940 kutsu arabittomaan Palestiinaan sai kaikkia vuosikymmenten päästä henkilöiltä kuten Ovadia Yosef Eitan, entinen kenraali, joka vuonna 1983 vertasi palestiinalaisia ”huurrettuihin torakoihin pullossa”, mikä on vastenmielinen metafora heidän sulkemiselleen ja tuhoamiselleen. Viime aikoina, lokakuussa 2023, puolustusministeri Yoav Gallant asetti Gazaan ”täydellisen saarron”, julistaen: ”Ei sähköä, ei ruokaa, ei polttoainetta... Taistelemme ihmiseläimiä vastaan.” Valtiovarainministeri Bezalel Smotrich, joka kannattaa Gazan täydellistä tuhoa, totesi vuonna 2023, että ”Gazan pyyhkiminen” oli välttämätöntä, tukiessaan nälkää ja pommituksia. Nämä lausunnot, yhdistettynä toimintoihin kuten saartoon ja hellittämättömiin ilmaiskuihin, ovat linjassa YK:n kansanmurhan määritelmän kanssa: tarkoitukselliset teot ryhmän tuhoamiseksi. Jerusalemin lippumarssi, vuosittainen tapahtuma vuodesta 1967 lähtien, näkee tuhansien israelilaisten ultranationalistien, mukaan lukien siirtokuntalaisten, huutavan ”Kuolema arabeille” Itä-Jerusalemin halki, vihan rituaali, jota poliisi suojelee. Vuonna 2024 marssijat hyökkäsivät palestiinalaiskauppoihin ja toimittajiin ilman merkittäviä seurauksia, normalisoiden kansanmurhatunnelmia.

Gazan jatkuva kansanmurha

Gaza, 365 neliökilometrin vankila 2 miljoonalle ihmiselle, kohtaa hellittämätöntä kauhua. Lokakuusta 2023 lähtien Israelin armeija on tappanut yli 60 000 palestiinalaista – 70 % naisia ja lapsia – Gazan terveysministeriön arvioiden mukaan. Gallantin ja Smotrichin

saarto on näännäyttänyt nälkään 80 % gazalaisista, ja 1,8 miljoonaa kohtaa akuuttia ruokaturvattomuutta (YK, 2025). Gazan humanitaarisen säätiön avustuspisteet, jotka perustettiin vuonna 2025, ovat kuolemanloukkuja: yli 743 palestiinalaista on tapettu ja 4 891 loukkaantunut, usein Israelin tulituksessa ja pommituksissa, heidän etsiessään ruokaa. Amnesty International ja Lääkärit ilman rajoja kutsuvat näitä tekoja mahdollisiksi sotarikoksiksi, ja YK pitää Israelin nälkäpolitiikkaa kansanmurhana. Sairaalat, koulut ja pakolaisleirit ovat raunioina, ja 90 % Gazan infrastruktuurista on tuhottu. Julmuus – ammuttuja lapsia, raunioihin haudattuja perheitä ja teurastettuja väkijoukkoja – heijastaa laskelmoitua aikomusta pyyhkiä kansa pois.

Johtopäätös

1800-luvun yhteiselosta nykypäivän kansanmurhaan Palestiinan tarina on tarina kolonialistisesta varkaudesta, petoksesta ja hellittämättömästä julmuudesta. YK:n jakosuunnitelman epäoikeudenmukaisuus, Nakban etninen puhdistus ja Länsirannan jatkuva omaisuuden riisto ja siirtokuntalaisten väkivalta muodostavat jatkuvan sorron ketjun. Kansanmurharetorikka Weitzistä Gallantiin, vahvistettuna ”Kuolema arabeille” -huudoilla, ruokkii järjestelmää, joka kukoistaa palestiinalaisten kärsimyksellä. Gazan verilöyly, jossa on yli 60 000 kuollutta, ei ole vain tragedia vaan rikos ihmisyyttä vastaan, mahdollistettuna globaalilla hiljaisuudella. Palestiinalaisten taistelu vaatii paitsi muistamista myös oikeudenmukaisuutta.